

OSIB

Orquestra Simfònica
Illes Balears

ORQUESTRA SIMFÒNICA ILLES BALEARS

01.05.2025 | 20.00 H

AUDITORIUM DE PALMA

N. 10

Piano

Dmitry Shishkin

Director

Pablo Mielgo

S. Rakhmàninov

Concert per a piano núm. 2

Manuel de Falla

Interludio y danza (La vida breve)

El sombrero de tres picos
suite núm. 1,2

Entrades:

Taquilles Auditorium de Palma

www.simfonicadebalears.com

Govern de les
Illes Balears

Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports
Agència d'Estratègia Turística

El Corte Inglés

Programa

60'

Concert per a piano núm.2. op.18 en do menor
Serguei Rakhmàninov (1873-1943)

Moderato

Adagio sostenuto

Allegro scherzando

La vida breve, Interludio y Danza

Manuel de Falla (1876-1946)

20'

PAUSA

40'

El sombrero de tres picos
Manuel de Falla (1876-1946)

Suite núm. 1 -

Escenes i danses de la primera part del ballet

Introducción

La tarde

Danza de la Molinera (Fandango)

Las uvas

Suite núm. 2 -

Tres danses de la segona part del ballet

Danza de los vecinos (Seguidillas)

Danza del Molinero (Farruca)

Danza final (Jota)

Piano, Dmitry Shishkin

Director, Pablo Mielgo

Orquestra Simfònica Illes Balears

Crèdit editorial

La vida breve, Interludio y danza de M. de Falla. Manuel de Falla Ediciones

El sombrero de tres picos, Suite 1 y 2 de M. de Falla. Chester Music

Sonoritats nacionals Elena Sancho

Avui vespre escoltarem música de dos artistes: Serguei Rakhmàninov (1875-1943) a la primera part, i Manuel de Falla (1876-1945) a la segona. Ambdós assoliren un llenguatge propi que els definia.

Rakhmàninov fou un pianista i compositor que presentaren al panorama

internacional com la jove promesa russa, malgrat que ell cercava de fer-se enfora de les etiquetes nacionalistes. El compositor mateix digué que: «A les meves partitures, no m'esforço a ser original, romàntic, nacionalista ni cap altra cosa. Escric damunt paper la música que sento dins meu i ho faig de la manera més natural possible. Soc un compositor rus, i el país on he nascut ha influenciat el meu temperament, de manera que és música russa; però mai no m'he esforçat conscientment a escriure música russa ni cap altra mena de música».

El Concert per a piano Núm. 2 que escoltarem avui vespre serví per a consolidar el seu estil i reafirmar-se ell mateix, havent passat una depressió llarga. El fracàs a l'estrena de la seva primera simfonia l'any 1897 a Sant Petersburg, a mans del director Aleksandr Glazunov (1865-1936), havia suposat dures crítiques, i l'autoestima li havia caigut als peus. Aquest fet l'arrossegà a una depressió de tres anys, durant els quals amb prou feines va compondre. Gràcies a les teràpies del doctor Nikolai Dahl (1860-1939), amb sessions diàries d'hipnosi i psicoteràpia, aconseguí de superar-la.

Rakhmàninov compongué el concert entre 1900 i 1901. Primer, finalitzà el segon i tercer moviment, i els presentà en un concert benèfic a Moscou. El reconeixement positiu que rebé aquell vespre li donà forces per a acabar el primer. El concert s'estrenà el 27 d'octubre del 1901, amb el seu cosí Aleksandr Ziloti (1863-1945) a la direcció i ell mateix com a solista, i el dedicà al Dr. Dahl en agraïment.

El concert té tres moviments: el primer és un Moderato en forma sonata, el segon és un Adagio sostenuto i el tercer, un Allegro Scherzando.

El concert arranca amb una progressió d'acords del piano que ens recorden la crida d'un esbirra a punt d'anunciar alguna cosa; el crescendo dramàtic cedeix el pas al primer tema en do menor, que introdueix la corda, mentre el pianista sosté la melodia amb arpegis. El pianista i compositor rus Nikolai Medtner (1880-1951) comentà que: «És un dels temes russos més sorprenents. No hi ha cap guarniment etnogràfic, cap disfressa, cap vestit nacional, cap entonació folklòrica i, tanmateix, cada vegada, des del primer toc de campana, se sent la figura de Rússia que s'eleva alta com és». El segon tema d'aquest primer moviment contrasta amb un lirisme amable i nostàlgic. En la reexposició, el pianista agafa tot el protagonisme.

El segon moviment comença amb un pont modulant, que va de do menor a mi major: un canvi de rumb envers la calma. I, per acabar, el tercer moviment: un terbolí d'idees melòdiques en do menor. El piano es mostra temperamental i estableix un diàleg amb l'orquestra. Precedeix el tema una progressió harmònica semblant a la del principi del concert, però ara les campanes porten un tema alegre – que s'allunya del dramatisme inicial. El moviment es clou amb una recapitulació amb elements del primer, i aporta unitat al concert sencer amb una coda final.

A la segona part del programa, l'orquestra interpretarà dues obres del compositor gadità Manuel de Falla: “Interludio y danza” de La vida breve, i Sombrero de tres picos, Suite 1 i 2.

Falla nasqué a Cadis i començà a estudiar piano essent un nin. A disset anys ja havia decidit dedicar-se a la composició, per la qual cosa anà a Madrid a estudiar totes dues disciplines. Aleshores, a Espanya hi havia dues tendències musicals: d'una banda, la sarsuela gaudia d'èxit, sobretot a la capital; i, de l'altra, a Catalunya el modernisme es consolidava com l'avantguarda. Falla s'impregnà d'ambdues i les sintetitzà en la seva música.

Mentre Falla era a Madrid, l'any 1904, component una obra amb el paisà Carlos Fernández Shaw (1865-1911) de llibretista, la Reial Acadèmia de Belles Arts de Madrid convocà un concurs de composició. L'objectiu era recollir òperes espanyoles i així, a poc a poc, fomentar un gènere que semblava que no arrelaria mai. Falla i Shaw treballaren de costat per a acabar l'obra i presentar-la. La vida breve tenia present la tradició a l'argument i en la sonoritat, però la música no s'assemblava a la que els madrilenys estaven avesats d'escoltar. En un sol acte, guanyaren el premi a l'òpera espanyola.

Durant la seva estada a París, es relacionà amb els compositors del moment: Claude Debussy (1862-1918), Paul Dukas (1865-1935) i Isaac Albéniz (1860-1909), entre d'altres. L'impuls dels francesos fou determinant perquè Falla estrenés finalment l'òpera La vida breve en versió francesa, l'1 d'abril del 1913 al Casino Municipal de Niça. L'èxit fou tan gran, que la premsa parisenca se'n feu ressò i reclamà que s'estrenés també a la capital. El 6 de gener del 1914, s'estrenà al Théâtre National de l'Opéra Comique de París.

Després de l'esclat de la Primera Guerra Mundial, Falla se'n tornà a Espanya, i fou llavors que La vida breve s'estrenà en espanyol, el 14 de novembre de 1914 al Teatro de la Zarzuela de Madrid.

“Interludio y danza” de La vida breve és una petita mostra de l’obra: sonoritat modernista, girs melòdics que evoquen el folklore, cadències andaluses, imitació del rascat de la guitarra i un cert acostament al verisme italià i a les harmonies wagnerianes. L’obra suposà un punt d’inflexió en la carrera del compositor.

El sombrero de tres picos és un ballet encarregat per l’empresari rus Serguei Diàguilev (1872-1929). Per a compondre’l, Falla adaptà la seva pantomima El corregidor y la molinera (1917), i l’obra literària El sombrero de tres picos (1874) de Pedro Antonio de Alarcón (1833-1891). Modificà l’estructura de la pantomima en benefici de la dansa: n’eliminà els elements descriptius i expandí les parts ballables. Al llenguatge de La vida breve, hi afegí la influència de les avantguardes parisenques amb què havia conviscut.

Aquesta casta de produccions anaven endavant sovint amb la col·laboració d’artistes de diverses disciplines, i en aquest cas destaca la presència de Pablo Picasso (1881-1973), qui s’ocupà del vestuari i els decorats. El ballet s’estrenà a l’Alhambra Theatre de Londres, el 21 de juliol de 1919.

Avui vespre escoltarem les suites que Falla reescrigué, eliminant-ne les parts vocals i les transicions. Actualment, és més habitual sentir les suites en directe que no pas el ballet, per tal com no implica tanta producció.

Els amics de Falla el descrivien com una personalitat allunyada de la idea del geni: treballador incansable, bon camarada, fidel, discret i amb una ferma espiritualitat cristiana que li dugué més d’un mal de cap en els temps convulsos que va haver de viure, durant la Guerra Civil i el franquisme. Fou capaç d’emparar-se en el talent dels companys, i de sintetitzar en un estil l’essència espanyola, mirant més enllà de la frontera pròpia. Esdevingué el compositor més internacional en la història de la nostra música. Tal com deia Miguel de Unamuno (1864-1936) en les reflexions sobre la cultura espanyola i sobre com s’havia de manifestar artísticament, «Espanya encara s’ha de descobrir i només la descobriran els espanyols europeïtzats». Manuel de Falla aportà una perspectiva europea al panorama musical espanyol; la seva manera de compondre donà lloc a una estètica pròpia, que influiria en totes les generacions posteriors.

Sonoridades nacionales Elena Sancho

Esta noche escucharemos la música de dos artistas: Serguéi Rajmáninov (1875-1943) en la primera parte y Manuel de Falla (1876-1945) en la segunda. Ambos consiguieron un lenguaje propio que los definía por sí mismos.

Rajmáninov fue un pianista y compositor que fue presentado al panorama internacional como la joven promesa rusa, a pesar de que él buscaba alejarse de las etiquetas nacionalistas. El mismo compositor decía «En mis partituras no hago esfuerzos por ser original, romántico, nacionalista o cualquier otra cosa. Escribo sobre el papel la música que escucho dentro de mí y lo hago de la forma más natural posible. Soy un compositor ruso y el país donde he nacido ha influido en mi temperamento, de manera que es música rusa, pero nunca me he esforzado conscientemente en escribir música rusa ni otro tipo de música».

El Concierto para piano número 2 que escucharemos esta noche sirvió para consolidar su estilo y reafirmarse a sí mismo tras una larga depresión. El fracaso del estreno de su primera sinfonía en 1897 en San Petersburgo a manos del director Aleksandr Glazunov (1865-1936) hizo que fuera duramente criticado y su autoestima cayó por los suelos. Este suceso le llevó a una depresión que duró tres años en los que no compuso apenas nada. Gracias a las terapias del doctor Nikolai Dahl (1860-1939), con sesiones diarias de hipnosis y psicoterapia consiguió superarlo.

Rajmáninov compuso el concierto entre 1900 y 1901. Primero terminó los movimientos segundo y tercero y los presentó en un concierto benéfico en Moscú. El reconocimiento positivo que recibió esa noche le dio fuerzas para terminar el primero. El concierto se estrenó el 27 de octubre de 1901 con su primo Aleksandr Ziloti (1863-1945) de director y él como solista, se lo dedicó al Dr. Dahl en agradecimiento.

El concierto tiene tres movimientos: el primero es un Moderato en forma sonata, el segundo un Adagio sostenuto y el tercero un Allegro Scherzando.

Empieza el concierto con una progresión de acordes al piano que nos recuerdan la llamada de unas campanas que van a anunciar algo, el crescendo dramático da paso al primer tema en do menor que introduce la cuerda mientras el pianista sostiene la melodía arpegiando. El pianista y compositor ruso Nikolai Medtner (1880-1951) dijo de este tema: «Es uno de los temas más sorprendentes rusos. No hay aquí ningún adorno etnográfico, ningún disfraz, ninguna vestimenta nacional, ninguna entonación folklórica, y sin embargo, cada vez, desde el primer golpe de campana, se siente la figura de Rusia elevándose a toda su altura». El segundo tema de este primer movimiento contrasta con un lirismo amable y nostálgico. En la reexposición el pianista toma el protagonismo total.

El segundo movimiento empieza con un puente modulante que va desde do menor a mi mayor, un cambio de semblante hacia la calma. Y para acabar, el tercer movimiento es un torbellino de ideas melódicas en do menor. El piano se muestra temperamental y establece un diálogo con la orquesta. El tema viene precedido de una progresión armónica similar a la del principio del concierto, pero esta vez las campanas traen un tema alegre, alejado del dramatismo del principio. Termina el movimiento con una recapitulación con elementos del primero, dando unidad a todo el concierto con su coda final.

En la segunda parte escucharemos a la orquesta interpretar dos obras del compositor gaditano: Manuel de Falla con Interludio y danza de La vida breve y Sombrero de tres picos, Suite 1 y 2.

Falla nació en Cádiz y comenzó a estudiar piano siendo niño, con tan solo 17 años ya había decidido dedicarse a la composición, por lo que se marchó a Madrid a estudiar ambas disciplinas. En ese momento había dos tendencias musicales en España: por un lado, la zarzuela gozaba de gran éxito, sobre todo en la capital, y por otro, en la zona de Cataluña el modernismo se consolidaba como vanguardia. Falla se influenció de ambas y las sintetizó en su música.

Estaba Falla en Madrid componiendo una obra junto a su paisano Carlos Fernández Shaw (1865-1911) como libretista cuando en 1904 la Real Academia de Bellas Artes de Madrid convocó un concurso de composición. El objetivo era hacer acopio de óperas españolas y así poco a poco fomentar el género que parecía que nunca llegaba a establecerse. Falla y Shaw trabajaron mano a mano para acabar la obra y presentarla. La vida breve tenía presente la tradición en su argumento y sonoridad, pero su música no se parecía a lo que se escuchaba normalmente en los teatros madrileños. Ganaron el premio a la ópera española en un acto.

Durante su estancia en París estableció relación con los compositores del momento: Claude Debussy (1862-1918), Paul Dukas (1865-1935), Isaac Albéniz (1860-1909) entre otros. Fue determinante el impulso de los franceses para que Falla finalmente estrenara su ópera La vida breve en versión francesa el 1 de abril de 1913 en el Casino Municipal de Niza. Alcanzó tal éxito que la prensa parisina se hizo eco y reclamaron un estreno en la ciudad. El 6 de enero de 1914 se estrenó en el Théâtre National de l'Opéra Comique de Paris.

Tras el estallido de la Primera Guerra Mundial, Falla volvió a España, y fue entonces cuando se estrenó *La vida breve* en español el 14 de noviembre de 1914 en el Teatro de la Zarzuela de Madrid.

El Interludio y danza de *La vida breve* es una pequeña muestra de la obra: sonoridad modernista, giros melódicos que nos recuerdan al folklore, cadencias andaluzas, imitación del rasgueo de la guitarra y cierto acercamiento al verismo italiano y a las armonías wagnerianas. Esta obra supuso un punto de inflexión en la obra del compositor.

El sombrero de tres picos es un ballet encargado por el empresario ruso Serguéi Diáguilev (1872-1929). Para su composición Falla adaptó la pantomima *El corregidor y la molinera* (1917) compuesta por él mismo y la obra literaria *El sombrero de tres picos* (1874) de Pedro Antonio de Alarcón (1833-1891). Modificó la estructura de la pantomima en beneficio de la danza: eliminó elementos descriptivos y expandió las partes bailables. Al lenguaje de *La vida breve* le añadió la influencia de las vanguardias parisinas con las que convivió entonces.

Este tipo de producciones solían salir adelante con la colaboración de artistas de diferentes disciplinas, en este caso destaca la presencia de Pablo Picasso (1881-1973) que fue el encargado del vestuario y decorados. El ballet se estrenó en Londres en el Alhambra Theatre el 21 de julio de 1919.

Esta noche se escucharán las suites que Falla reescribió, eliminando las partes vocales y las transiciones. Hoy día es más fácil escuchar estas suites en directo que el ballet ya que conlleva mucha menos producción.

Los amigos de Falla lo describían como una personalidad alejada de la idea del genio, trabajador incansable, amigo de sus compañeros, fiel, discreto y con una firme espiritualidad cristiana que le trajo más que un quebradero de cabeza en los tiempos convulsos que le tocó vivir durante la guerra civil y el franquismo. Supo empaparse del talento de los compañeros y sintetizar en un estilo la esencia española mirando más allá de nuestras fronteras. Se convirtió en el compositor más internacional que nos ha dado la historia de la música. Como decía Miguel de Unamuno (1864-1936) en sus reflexiones acerca de la cultura española y de cómo debía manifestarse artísticamente «España está por descubrir y solo la descubrirán españoles europeizados». Manuel de Falla aportó una perspectiva europea al panorama musical español, su forma de componer dio lugar a una estética propia que influiría en todas las generaciones posteriores.

National sonorities Elena Sancho

This evening we are going to listen to two artists: Sergei Rachmaninov (1875-1943) during the first part of the programme, and Manuel de Falla (1876-1945) in the second. Both achieved a Language of their own that defined them.

Rachmaninov was a pianist and composer, presented into the international scene as the young Russian promise, even though he tried to stay far from the Nationalist label. The composer himself said that: «In my scores, I am not trying to be original, Romantic, Nationalist, or anything of the sorts. I write on paper the music I hear inside me, and I do it in the most natural way possible. I am a Russian composer, and the country where I was born has influenced my character, so it is Russian music; but I have never made a conscious effort to write Russian music or any other type of music».

The Piano Concerto No.2 consolidated his style and reassured himself, after a long depression. The failure of the première of his first symphony, in 1897 in Saint Petersburg –conducted by Aleksandr Glazunov (1865-1936)–, brought up harsh criticism, and his self-confidence fell to his feet. Because of that, he went on a depression for three years, during which he seldom composed. Thanks to Doctor Nikolai Dahl's (1860-1939) therapies, including daily hypnosis sessions and psychotherapy, he would overcome the illness.

Rachmaninov composed this concert between 1900 and 1901. First, he finished the second and third movements, and presented them at a benefit in Moscow. The positive acknowledgement of that evening gave him the strength to finish the first. The concert premièred on the 27th October 1901, under the baton of his cousin Aleksandr Ziloti (1863-1945) and Rachmaninov himself as a soloist. He dedicated the piece to Dr. Dahl as an appreciation.

The concerto has three movements: the first is a Moderato in the form of a sonata, the second is an Adagio sostenuto and the third, an Allegro Scherzando.

It begins with a progression of piano chords reminiscent of bells tolling to announce something; the dramatic crescendo gives way to the first theme in C minor, which introduces the string, while the pianist sustains the melody with arpeggios. Russian pianist and composer Nikolai Medtner (1880-1951) commented that: «It is one of the most surprising Russian themes. There is no ethnographic decoration, no disguise, no national clothing, no folk intonation and, however, every time, since the first bell toll, one hears the figure of Russian elevating in all its height». The second theme in the first movement contrasts with a gentle, nostalgic lyricism. During the re-exposition, the pianist takes all the prominence.

The second movement begins with a modulating bridge, from C minor to E major: a shift in direction towards calm. And, finally, the third movement is a hurricane of melodic ideas in C minor. The piano shows its character and establishes a conversation with the orchestra. The theme is preceded by a harmonic progression, similar to the one at the beginning of the concert, but now the bells beat towards a joyful theme – far from the initial dramatism. The movement closes with a recap with elements from the first and brings unity to the concert with its final coda. In the second part of the programme, the orchestra is going to interpret two pieces by Spanish composer Manuel de Falla: “Interludio y danza” de La vida breve, and Sombrero de tres picos, Suite 1 and 2.

Falla was born in Cádiz and started to study piano in his childhood. At 17, he had already decided to be a composer, so he moved to Madrid, where he studied both disciplines. At that time, there were two musical trends in Spain: zarzuela was very successful, especially in the capital; and in Catalonia, Modernism was consolidating as the avantgarde. Falla impregnated from both and synthesized them in his music.

While he was in Madrid, in 1904, composing a piece with his compatriot Carlos Fernández Shaw (1865-1911) as librettist, the Real Academia de Bellas Artes de Madrid launched an open call for compositions. They aimed at gathering Spanish operas and so, little by little, promote a genre which did not seem to set. Falla and Shaw worked side by side to conclude their work and present it. La vida breve minded tradition in its plot and sonority, but the music was nothing like the madrileños were used to listening to. In one single act, they won the prize to the best Spanish opera.

During his stay in Paris, he related with the composers of the moment: Claude Debussy (1862-1918), Paul Dukas (1865-1935) and Isaac Albéniz (1860-1909), among others. The impulse from the French was key to Falla’s finally premièring his opera La vida breve in a French version, on the 1st April 1913 at the Casino Municipal in Nice. The Parisian press echoed its success to the point that they reclaimed a première in the city. On the 86th of January 1914, it premièred at the Théâtre National de l’Opéra Comique in Paris.

After the onset of World War I, Falla returned to Spain, where he premièred La vida breve in Spanish, on the 14th November 1914 at the Teatro de la Zarzuela in Madrid.

“Interludio y danza” from La vida breve is a small sample of the whole piece: Modernist sonorities, melodic turns evoking the folklore, Andalusian cadences, imitation of guitar scratching and a certain closeness to Italian Verismo and Wagnerian harmonies. The piece was a turning point in Falla’s career.

El sombrero de tres picos is a ballet, commissioned by Russian entrepreneur Sergei Diaghilev (1872-1929). To compose it, Falla adapted his pantomime *El corregidor y la molinera* (1917), and the literary fiction *El sombrero de tres picos* (1874) by Pedro Antonio de Alarcón (1833-1891). He modified the structure of the pantomime in favour of dance: he eliminated the descriptive elements and expanded the danceable parts. To the language of his *La vida breve*, he added influences from the Parisian avantgarde with which he had coexisted.

Such productions often included the collaboration of artists from other disciplines, and in this case it is worth highlighting the presence of Pablo Picasso (1881-1973), who was in charge of the wardrobe and stage design. The ballet premièred at London's Alhambra Theatre, on the 21st July 1919.

This evening we are going to listen to the suites, which Falla rewrote –suppressing their vocal fragments and transitions. It is currently common to hear the suites played live, but not so much the ballet (which requires a lot more production). Falla's friends described him as a personality far from the idea of the genius: indefatigable and hardworking, a good comrade, loyal, discreet and with a firm Christian spirituality, which meant more than a headache to him, during the time of the Spanish Civil War and the Franco regime. He could share his colleagues' talent and was capable of synthesizing in a style the Spanish essence, by searching beyond the country's own borders. He became the most international composer in the history of Spanish music. In the words of Miguel de Unamuno (1864-1936) in his reflections on Spanish culture and how to artistically manifest it: «Spain is yet to be discovered, and it will only be through Europeanized Spaniards». Manuel de Falla contributed with a European perspective to the Spanish musical panorama, and his composition style gave birth to a new aesthetics that was to influence every forthcoming generation.

Dmitri Shishkin

piano

Dmitri Shishkin

piano

Dmitri Shishkin, guanyador de la Medalla de Plata al XVI Concurs Internacional Txaikovski i del 73è Concurs Internacional de Música de Ginebra, és aclamat pel seu enfocament tant creatiu com individual envers la música. La crítica l'ha definit com “un pianista electrizant i ressonant, de gran rigor i honestedat musical”.

Entre els seus pròxims compromisos, cal destacar el Concert per a piano de Xostakóvitx al Wiener Musikverein, aparicions amb l'Orchestra de la Suisse Romande sota la batuta de J.Nott, Budapest Festival Orchestra dirigida per G. Takacs-Nagy, Prague Radio Symphony dirigida per P. Popelka, una gira de recitals per Corea del Sud i Taiwan; a més del Teatre Bellini de la Catània, el Wigmore Hall i el Festival Verbier.

També ha actuat amb l'Orquestra Filharmònica de Varsòvia, l'Orquestra Nacional de Bèlgica, Staatskapelle Weimar, Orquestra Simfònica de Tòquio, Istanbul State Symphony Orchestra, Orchestra del Teatro Massimo Bellini, Cape Town Philharmonic Orchestra, Teatre Mariinsky, Svetlanov State Symphony Orchestra, l'Orquestra Nacional de Rússia i la Tchaikovsky Symphony Orchestra, entre d'altres.

És convidat habitual dels festivals més prestigiosos, com el Verbier, La Roque d'Antheron, Festival d'Estiu de Dubrovnik, Radio France Montpellier Festival, Bergen Music Festival, el festival “Chopin and his Europe” o el Festival de Música de Bèrgam-Brescia; i ha col·laborat amb artistes com Daniel Lozakovich i Jean-Efflam Bavouzet.

Actualment resident a Suïssa, va començar a estudiar a l'Escola de Música Gnessim de Moscou, amb Mikhaïl Khokhlov, i va continuar formant-se al Conservatori Txaikovski de Moscou amb Eliso Virsaladze, i més tard a Sicília al Conservatori Estatal “Vincenzo Bellini” de la Catània, amb Epifanio Comis, i a la Musikhochschule de Hannover, amb Arie Vardi.

Dmitri Shishkin

piano

esp

Dmitry Shishkin, ganador de la Medalla de Plata en el XVI Concurso Internacional Chaikovski y del 73º Concurso Internacional de Música de Ginebra, es aclamado por su enfoque tanto creativo como individual de la música. La crítica le define como “un pianista electrizante y resonante, con gran rigor y honestidad musical”.

Entre sus próximos compromisos, cabe destacar el Concierto para piano de Shostakóvich en el Wiener Musikverein, apariciones junto a la Orchestra de la Suisse Romande bajo la batuta de J. Nott, Budapest Festival Orchestra dirigida por G. Takacs-Nagy, Prague Radio Symphony dirigida por P. Popelka, una gira de recitales en Corea del Sud y Taiwán; además del Teatro Bellini de Catania, el Wigmore Hall y el Festival Verbier.

También ha actuado junto a la Orquesta Filarmónica de Varsovia, la Orquesta Nacional de Bélgica, Staatskapelle Weimar, Orquesta Sinfónica de Tokio, la Orquesta Sinfónica Estatal de Estambul, Orchestra del Teatro Massimo Bellini, Cape Town Philharmonic Orchestra, Teatro Mariinsky, Svetlanov State Symphony Orchestra, la Orquesta Nacional de Rusia y la Tchaikovsky Symphony Orchestra, entre otras.

Es un invitado habitual en los festivales de mayor prestigio, como el Verbier, La Roque d'Antheron, Festival de Verano de Dubrovnik, Radio France Montpellier Festival, Bergen Music Festival, el festival “Chopin and his Europe” o el Festival de Música Bérgamo-Brescia; y ha colaborado con artistas como Daniel Lozakovich y Jean-Efflam Bavouzet.

Actualmente reside en Suiza. Empezó a estudiar en la Escuela de Música Gnessin de Moscú, con Mijaíl Khokhlov, y siguió formándose en el Conservatorio Chaikovski de Moscú con Eliso Virsaladze; más adelante, en el Conservatorio Estatal “Vincenzo Bellini” de la Catania, en Sicilia, con Epifanio Comis, y en la Musikhochschule de Hannover, con Arie Vardi.

Dmitri Shishkin

piano

eng

Silver Medal at the XVI International Tchaikovsky Competition and winner of the 73rd Geneva International Music Competition, Dmitry Shishkin has been acclaimed for both his creative and individual approach to music. He has been defined by the critics as a “electrifying and flamboyant pianist, of great musical honesty and rigor.”

Dmitry Shishkin’s recent and upcoming highlights include Shostakovich Piano Concerto at Wiener Musikverein, appearances with the Orchestra de la Suisse Romande under J.Nott, Budapest Festival Orchestra under G. Takacs-Nagy, Prague Radio Symphony under P. Popelka, recital tours in S. Korea and Taiwan, as well as at the Bellini Theater in Catania, Wigmore Hall and at the Verbier Festival.

He has also appeared with the Warsaw Philharmonic Orchestra, National Orchestra of Belgium, Staatskapelle Weimar, Tokyo Symphony Orchestra, Istanbul State Symphony Orchestra, Orchestra del Teatro Massimo Bellini, Cape Town Philharmonic Orchestra, Mariinsky Theatre, Svetlanov State Symphony Orchestra, Russian National Orchestra and Tchaikovsky Symphony Orchestra, among others.

He is frequently invited to prestigious Festivals, such as Verbier, La Roque d’Antheron, Dubrovnik Summer Festival, Radio France Montpellier Festival, Bergen Music Festival, “Chopin and his Europe” Festival, Bergamo Brescia Music Festival, and has collaborated with such artists as Daniel Lozakovich and Jean-Efflam Bavouzet.

Based currently in Switzerland, he began his piano studies at the Gnessin Moscow School of Music with Mikhail Khokhlov, continuing at the Moscow Tchaikovsky Conservatory under Eliso Virsaladze, and later in Sicily at the “Vincenzo Bellini” State Conservatory in Catania with Epifanio Comis and in Hannover at the Musikhochschule with Arie Vardi.

Pablo Mielgo

director

Pablo Mielgo

director

Pablo Mielgo, director d'orquestra de Madrid, és un ciutadà del món amb esperit emprenedor i amb una missió: fer que la música estigui a l'abast de tots. En l'actualitat és director de l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears (OSIB) i ha estat contractat per orquestres de tot el món. Estudià al Conservatori Reial de la seva ciutat natal, al Col·legi Reina Sofia i a l'Escola de Música del London Guildhall. A més, creà una xarxa de nombroses amistats musicals entre Berlín i Qatar, Lucerne i Los Angeles, amb músics de renom que ara enriqueixen els programes de concerts de l'OSIB.

Pablo Mielgo ha estat assistent de directors com James Conlon, Jesús López Cobos, Daniel Barenboim i Claudio Abbado. Ell dirigeix regularment als grans escenaris d'Europa, com el Wiener Musikverein, als EUA, com el Carnegie Hall de Nova York, a Amèrica Llatina i a l'Orient Mitjà. En estreta col·laboració artística, el madrileny treballa amb orquestres com la Simfònica de Simón Bolívar, the Arena di Verona i la Filharmònica de Qatar, amb artistes com Juan Diego Flórez, les germanes Labeque, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin i Radovan Vlatkovic. .

Desde 2005 és director musical i artístic de la Fundació SalutArte, amb l'objectiu de generar un canvi social a través de la música. Pablo Mielgo va promoure diversos esdeveniments musicals amb gran reconeixement internacional, com el Festival Espanya-Veneçuela, el Festival Internacional de Música de Madrid "Madrid em sona", la gira de l'Orquestra Juvenil Iberoamericana per Espanya i els Estats Units, IberOpera i "En viu, connectant el món a través de la música". Col·laborà amb institucions com el Teatre Reial de Madrid, la Miami New World Symphony, el Sistema a Veneçuela i la Florida Grand Opera, amb artistes de renom com Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu i Michael Tilson Thomas, entre d'altres.

Pablo Mielgo està especialment dedicat a la promoció de joves talents. Des de 2011, el director artístic de la Filharmònica de Medellín s'esforça per brindar als joves músics accés a l'educació musical, independentment dels ingressos dels pares. A més, el director ha fundat tres orquestres juvenils des de 2003: l'Orquestra Juvenil Presjovem, que reuneix els millors joves músics espanyols, l'Orquestra Juvenil Iberoamericana i l'Orquestra Simfònica Harmonia. En cooperació amb Sir Colin Davis, va fundar la BandArt Orchestra.

Com a director titular de l'OSIB, des de 2014, ha promogut amb èxit el desenvolupament de l'orquestra en diversos aspectes, sobre la base de la seva experiència internacional. Pablo Mielgo ha millorat la qualitat de l'orquestra i els seus programes, ha augmentat les vendes d'entrades i ha desenvolupat la seva xarxa amb actuacions de convidats, programes per a joves i artistes de primer nivell.

Pablo Mielgo

director

esp

Pablo Mielgo, director de orquesta de Madrid, es un ciudadano del mundo con espíritu emprendedor y con una misión: hacer que la música esté al alcance de todos. En la actualidad es director de la Orquesta Sinfónica de las Islas Baleares (OSIB) y ha sido contratado por orquestas de todo el mundo. Estudió en el Conservatorio Real de su ciudad natal, en el Colegio Reina Sofía y en la Escuela de Música del London Guildhall. Además, creó una red de numerosas amistades musicales entre Berlín y Qatar, Lucerne y Los Ángeles, con músicos de renombre que ahora enriquecen los programas de conciertos de la OSIB.

Pablo Mielgo ha sido asistente de directores como James Conlon, Jesús López Cobos, Daniel Barenboim y Claudio Abbado. Él dirige regularmente en los grandes escenarios de Europa, como el Wiener Musikverein, en EE. UU, como el Carnegie Hall de Nueva York, en América Latina y en Oriente Medio. Con una estrecha colaboración artística, el madrileño trabaja con orquestas como la Sinfónica de Simón Bolívar, the Arena di Verona y la Filarmónica de Qatar, con artistas como Juan Diego Flórez, las hermanas Labeque, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin y Radovan Vlatkovic.

Desde 2005 es director musical y artístico de la Fundación SaludArte, con el objetivo de generar un cambio social a través de la música. Pablo Mielgo lanzó varios acontecimientos musicales de gran reconocimiento internacional, incluyendo el Festival España-Venezuela, el Festival Internacional de Música de Madrid "Madrid me suena", la gira de la Orquesta Juvenil Iberoamericana por España y Estados Unidos, IberOpera y "En vivo, conectando el mundo a través de la música". Colaboró con instituciones como el Teatro Real de Madrid, la Miami New World Symphony, el Sistema en Venezuela y la Florida Grand Opera, con artistas de renombre como Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu y Michael Tilson Thomas entre otros.

Pablo Mielgo está especialmente dedicado a la promoción de jóvenes talentos. Desde 2011, el director artístico de la Filarmónica de Medellín se esfuerza para brindar a los jóvenes músicos acceso a la educación musical, independientemente de los ingresos de los padres. Además, el director ha fundado tres orquestas juveniles desde 2003: la Orquesta Juvenil Presjovem, que reúne a los mejores jóvenes músicos españoles, la Orquesta Juvenil Iberoamericana y la Orquesta Sinfónica Armonía. En cooperación con Sir Colin Davis, fundó la BandArt Orchestra.

Como director titular de la OSIB desde 2014, ha promovido con éxito el desarrollo de la orquesta en varios aspectos, sobre la base de su experiencia internacional. Pablo Mielgo ha mejorado la calidad de la orquesta y sus programas, ha aumentado las ventas de entradas y ha desarrollando su red con actuaciones de invitados, programas para jóvenes y artistas de primer nivel.

Pablo Mielgo

conductor

eng

Pablo Mielgo, a conductor from Madrid, is a true world citizen with an entrepreneurial spirit and the mission to make music accessible to everyone: the agile chief of the Orquestra Simfònica de les Illes Balears (OSIB) was immediately engaged by orchestras around the world after his studies at the Royal Conservatory of his hometown, the Reina Sofia School and the London Guildhall School of Music. Moreover, he created a network of numerous musical friendships between Berlin and Qatar, Lucerne and Los Angeles, with renowned musicians, who are now enriching the OSIB concert programs.

Pablo Mielgo has assisted conductors such as James Conlon, Jesus Lopez Cobos, Daniel Barenboim and Claudio Abbado. He regularly conducts on the great stages of Europe such as the Wiener Musikverein, the USA such as Carnegie Hall New York, Latin America and the Middle East. In close artistic collaboration, the Madrilenian works with orchestras such as the Simon Bolívar Symphony, the Arena di Verona and the Qatar Philharmonic as well as with artists such as Juan Diego Florez, the Labeque sisters, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin and Radovan Vlatkovic.

Since 2005 he has been the musical and artistic director of the SaludArte Foundation, which aims to bring about social change through music. Pablo Mielgo launched several musical events with great international acclaim including the Festival España-Venezuela, the International Music Festival of Madrid “Madrid me suena”, the tour of the Ibero-American Youth Orchestra through Spain and the USA, IberOpera as well as “Live, connecting the world through music”. He collaborated with institutions such as the Teatro Real Madrid, the Miami New World Symphony, El Sistema in Venezuela and the Florida Grand Opera, as well as with renowned artists, Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu, and Michael Tilson Thomas among others.

Pablo Mielgo is especially dedicated to the promotion of young talents. Since 2011 the co-artistic director of the Medellín Philharmonic Academy strives to give young musicians access to musical education regardless of parental income. Furthermore, the conductor has founded three youth orchestras since 2003: the Presjovem Youth Orchestra bringing together the best young Spanish musicians, the Iberoamerican Youth Orchestra and the Harmonia Symphony Orchestra. In cooperation with Sir Colin Davis, he founded the BandArt Orchestra.

As chief conductor of the OSIB since 2014, he has promoted the orchestra’s development in several aspects successfully on the basis of his international experience: Pablo Mielgo has improved the quality of the orchestra and its programs, increased ticket sales and developed his network with guest performances, youth programs and first-rate artists.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

cat

L'Orquestra Simfònica Illes Balears va ser creada l'any 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instàncies del Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. L'orquestra, com es coneix avui dia, va iniciar la seva primera temporada de concerts el setembre de 1989 amb el seu titular Luís Remartínez i la solista Teresa Berganza. Actualment el director titular és Pablo Mielgo, des de l'any 2014.

L'Orquestra, a part de la seva temporada de concerts en l'Auditori de Palma, en el Teatre Principal de Palma, en el Trui Teatre, en l'Auditori de Manacor i a l'estiu en el Castell de Bellver, participa en les Temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). També programa audicions escolars i concerts familiars. Un dels objectius de l'orquestra és donar a conèixer obres de compositors de les Illes Balears, com l'estrena de l'òpera L'arxiduc d'Antoni Parera Fons, amb llibret de Carme Riera, membre de la Reial Acadèmia Espanyola.

L'any 2020, l'OSIB va ser la primera orquestra a tornar als escenaris després del confinament del COVID-19. És important esmentar les actuacions altruistes realitzades pels grups de càmera dels músics de l'orquestra al canal de Youtube sota el títol “Sonam per Tu” durant la pandèmia del COVID-19. Ha ofert nombrosos concerts fora de les illes, entre ells a Sant Sebastià, Santander, València, Oviedo, així mateix a l'Auditori Nacional i en el Teatre Reial a Madrid, en el Palau de la Música a Barcelona. Ha actuat a Perpinyà, Canes, Zúric, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París i a la Sala de Drets Humans de l'ONU a Ginebra. Des de 1989 l'Orquestra ha acompanyat a solistes de rellevància internacional, com Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet i Raphael, entre d'altres.

Premis, distincions:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, el maig de 2011.
- VI Premis Onda Cero Mallorca 2017, categoria de Música.
- Medalla d'Or de les Illes Balears, el 2020, la major distinció de la Comunitat Autònoma.

En aquests moments la Simfònica està construint la seva nova seu, la Caixa de Música, que serà un referent internacional com a espai escènic musical, i el primer edifici públic d'una orquestra a Espanya, amb una forta col·laboració publicoprivada.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

esp

La Orquesta Sinfónica Illes Balears fue creada en el año 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instancias del Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consejo de Mallorca. La orquesta, como se conoce hoy en día, inició su primera temporada de conciertos en septiembre de 1989 con su titular Luís Remartínez y la solista Teresa Berganza. Actualmente el director titular es Pablo Mielgo, desde el año 2014.

La Orquesta, a parte de su temporada de conciertos en el Auditorium de Palma, en el Teatro Principal de Palma, en el Trui Teatre, en el Auditori de Manacor y en verano en el Castillo de Bellver, participa en las Temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). También programa audiciones escolares y conciertos familiares. Uno de los objetivos de la orquesta es dar a conocer obras de compositores de las Islas Baleares, como el estreno de la ópera L'arxiduc de Antoni Parera Fons, con libreto de Carme Riera, miembro de la Real Academia Española. En el año 2020, la OSIB fue la primera orquesta en regresar a los escenarios después del confinamiento del COVID-19. Es importante mencionar las actuaciones altruistas realizadas por los grupos de cámara de los músicos de la orquesta en el canal de Youtube bajo el título “Sonam per Tu” durante la pandemia del COVID-19.

Ha ofrecido numerosos conciertos fuera de las islas, entre ellos en San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, así mismo en el Auditorio Nacional y en el Teatro Real en Madrid, en el Palau de la Música en Barcelona. Ha actuado en Perpiñán, Cannes, Zurich, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París y en la Sala de Derechos Humanos de la ONU en Ginebra. Desde 1989 la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet y Raphael, entre otros.

Premios, distinciones:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, en mayo de 2011.
- VI Premios Onda Cero Mallorca 2017, categoría de Música.
- Medalla de Oro de las Illes Balears, en 2020, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

En estos momentos la Sinfónica está construyendo su nueva sede, la Caixa de Música, que será un referente internacional como espacio escénico musical, y el primer edificio público de una orquesta en España, con una fuerte colaboración público-privada.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

eng

The Symphony Orchestra of the Balearic Islands (OSIB) was founded in 1988, by means of a public entity known as “Fundació Pública de les Balears per la Música”, at the request of the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca.

Nevertheless, the OSIB as we know it today performed its première concert season in September 1989, with Principal conductor and Artistic director Luís Remartínez, and soloist Teresa Berganza. Maestro Pablo Mielgo has been the OSIB's Principal Conductor since 2014. Apart from its concert season at Auditorium de Palma, Teatre Principal de Palma, Trui Teatre and Auditori de Manacor and summers at Bellver Castle, the OSIB regularly takes part in the opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and “Amics de l'Òpera de Maó” (Menorca). Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme, including school performances and family concerts. One of our main goals is to release the works of Balearic composers. An example of that is the première of Antoni Parera Fons' opera, L'Arxiduc, with libretto by Carme Riera, member of the Real Academia Española.

In 2020, the OSIB was the first orchestra to go back on stage after Covid-19 lockdown. It is worth mentioning that the chamber groups formed by the orchestra's musicians had performed a series of voluntary concerts under the title “Sonam per Tu” (We play for you), through the OSIB's YouTube channel, during the pandemics. The OSIB has performed in concert beyond the Balearic Islands, in places like San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, the Auditorio Nacional and Teatro Real in Madrid and Palau de la Música in Barcelona, among others; as well as in Perpignan, Cannes, Zurich, Musikverein Vienna, Radio Hall France in Paris and at The Human Rights and Alliance of Civilizations Room in Geneva. Since 1989, the OSIB has accompanied renowned international solo acts such as Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet and Raphael, among others. Awards and recognitions:

- “Rotary Mallorca” Prize in Humanities 2010/2011.
- VI “Onda Cero Mallorca” Awards, Music category 2017.
- Gold Medal of the Balearic Islands 2020 (the most important award from the autonomous Government).

Once finished, Caixa de Música will be the first public building for an orchestra in Spain, with a strong collaboration of public and private funding, and will become an international reference for music hall spaces.

Plantilla OSIB

PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino
Gina Nicola, concertino associat
Jennifer Peck, solista, ajudant de concertino
Paula Marqués
Gloria Grati
Gabriel Martí
Andrei Melkumov
Maria Luisa Payeras
Christine Schedukat
Marc Nogués
Víctor Ros (interí)
Cristina Sánchez de las Matas (interí)

SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista
Sebastià Pou, ajudant de solista
Carmen Fullana
Roberto Moragón
Beth Super
Francisco Sard
Manel Barrios
Benjamin Payen (interí)
Joel Doraci*
Raquel Aparisi*

VIOLES

Sonia Krasnova, solista
Marta Hatler, ajudant de solista
Miguel Arola
Filippo Maschio
Lluís Oliver
Elisabeth Romero
Hanga Zsofia Fehér
Clara Mascaró (interí)
Raquel Cobo (interí)

VIOLONCELS

Raquel Rivera, solista (interí)
Jorge Gresa, ajudant de solista (interí)
Felipe Temes
Llorenç Rosal
Leila El Charef (interí)
Lucrecia Garrigues (interí)
Daniel Orgaz*
Pol Alabort*

CONTRABAIXOS

Martin Gregg, solista
Jozef Szafranski, ajudant de solista
Philip Dawson
Wojciech Sobolewski
Marc Colomer*
Pablo Fernández*

FLAUTES

Josep Miralles, solista
Laura Leena Pauni, ajudant de solista

FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

OBOÈS

Javier Arnal, solista
Jordi Miralles, ajudant de solista

OBOÈ/CORN ANGLÈS

Claudia Sánchez, ajudant de solista (interí)

CLARINETS

Pablo Tirado, solista (interí)
Juan José Pardo, ajudant de solista

CLARINET/CLARINET BAIX

Sílvia Insa, ajudant de solista

FAGOTS

José Vicente Tatay, solista
Gerard Beltran, ajudant de solista

FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista
Beatriz Bueno, ajudant de solista (interí)

TROMPES

Nigel Carter, solista
José Fortea, solista
Miriam Merino, ajudant de solista
Joan Barceló, ajudant de solista
César Guillem, ajudant de solista

TROMPETES

Michel Herment, solista
Cyril Pouillet, ajudant de solista
Samuel García, ajudant de solista

TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista
Vicente M. Cascales, ajudant de solista
Miquel Sáez, ajudant de solista

TUBA

Tobies Isern, solista

TIMPANI

Sabela Castro, solista (interí)

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista
Juan C. Murgui, ajudant de solista

ARPA

Cristina Badía, solista

COL.LABORADORS

Iñaki Crespo, violí
Adrià Fort, percussió
Pau Buforn, percussió
Andrej Hernavs, percussió
Maria Assumpció Janer, arpa
Miquel Estelrich, celesta / piano

BORSA DE TREBALL SOIB*

GERÈNCIA

Cristina Martínez

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Margalida Gomila, cap d'administració
Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical
Maria del Mar Furió, serveis artístics
Juan Ramon Garcia, faristoler
Karola Pérez, faristoler*
Aina Gayart, auxiliar
Francisca Pallicer, auxiliar
Gustavo Riutort, serveis generals

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Jaume Bauzà, conseller de Turisme, Cultura i Esports

VICEPRESIDENTA

Ricarda Margarita Vicens, directora general de Cultura

VOCALS NATS

Bartomeu Alcover, director general de Pressuposts
María Isabel Sáez, secretària general de la Conselleria de Turisme, Cultura i Esports
Antoni Mesquida, director general de Funció Pública

VOCALS ELECTES

Pedro Vidal, secretari autonòmic de Cultura i Esports
Bartomeu Riera, director adjunt IEB
Catalina Barceló, directora general d'Economia i Estadística

Govern de les Illes Balears
Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports

**Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports**
Fundació Orquestra Simfònica

Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

**Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports**
Agència d'Estratègia Turística

